

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 569

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 286 din 22 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 ¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul	2–5
Decizia nr. 299 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	5–7
Decizia nr. 306 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33, art. 34 și ale art. 35, precum și ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	7–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
611. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 977/2002 privind atestarea domeniului public al județului Timiș, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Timiș	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.527. — Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice pentru modificarea Ordinului ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 601/2013 privind aprobarea Listei standardelor române care adoptă standarde europene armonizate referitoare la articolele pirotehnice	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 286

din 22 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, excepție ridicată de Ioan Novac și Garofița Novac în Dosarul nr. 5.048/108/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 574D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că autorii excepției au transmis la dosar note scrise prin care solicită admiterea acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Apreciază că premisele în fapt și în drept de la care pornesc autorii excepției sunt eronate, întrucât aceștia consideră că edificarea construcției în lipsa autorizației este un *status quo* care trebuie supus reglementării existente la acel moment. În realitate, este vorba despre situații viitoare cărora le vor fi aplicabile dispozițiile legii noi, dispoziții de ordine publică ce înlătură regimul derogatoriu prin care se permitea intrarea în legalitate. Observă că autorii au înțeles să își fundamenteze critica pe prevederile art. 28 alin. (3) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, care permiteau autorității ce sancționa contravenția să acorde un termen pentru intrarea în legalitate. Or, acest termen aflându-se în derulare la data intrării în vigoare a legii, aplicabilitatea acestora ține de puterea de apreciere a judecătorului. Arată, de asemenea, că, din perspectiva art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, excepția apare ca neîntemeiată, întrucât diferența de tratament juridic rezultă dintr-o situație obiectiv diferită, determinată de caracteristicile tehnice și urbanistice ale construcției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.048/108/2012, **Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul**, excepție ridicată de Ioan Novac și Garofița Novac în soluționarea recursului formulat împotriva sentinței pronunțate într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de obligare a Consiliului Local al Municipiului Arad la aprobarea unui plan urbanistic zonal.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că din redactarea dispozițiilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 rezultă că acestea s-ar aplica inclusiv lucrărilor de construcții executate anterior datei intrării în vigoare a acestui articol, ceea ce înseamnă că retroactivează, de vreme ce se aplică unor fapte din trecut. Arată că intrarea în legalitate, prin obținerea autorizației de construire, se poate dispune de către autoritatea competentă numai o dată cu aplicarea amenizii, deci concomitent cu aplicarea sancțiunii contravenționale principale, și constituie, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, raportate la cele ale art. 5 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, o sancțiune contravențională complementară. În aceste condiții, autorii excepției susțin că art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 nu respectă dispoziția din Legea fundamentală privind aplicarea legii contravenționale mai favorabile, întrucât până la data intrării în vigoare a art. 56¹ nu era interzisă aprobarea documentațiilor de urbanism în scopul intrării în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectau prevederile autorizației de construire.

6. În ceea ce privește art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011, arată, de asemenea, că retroactivează și, în plus, lipsește de efecte juridice un act administrativ, în speță certificatul de urbanism emis anterior intrării în vigoare a acestui articol. Autorii excepției susțin că și acest text de lege încalcă principiul aplicării legii contravenționale mai favorabile.

7. Mai arată că ambele prevederi de lege criticate încalcă și principiul egalității în drepturi, întrucât creează o discriminare între cetățenii care au executat lucrări de construcții pentru a căror intrare în legalitate, prin obținerea autorizației de construire, nu le este necesară aprobarea unei documentații de urbanism și care pot intra, astfel, în legalitate și cei cărora legea le impune aprobarea unei astfel de documentații, nemaiputând intra în legalitate.

8. **Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile

legale menționate nu încalcă principiul neretroactivității legii civile și al aplicării legii contravenționale mai favorabile. Arată în acest sens că legiuitorul a acordat persoanelor beneficiare ale unor documentații de urbanism eliberate anterior datei intrării în vigoare a modificării legislative un interval de timp mai mare de 10 luni pentru a intra în legalitate, în sensul de a-și valorifica drepturile conferite de aceste documentații potrivit legii aplicabile la data emiterii acestora.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, necontravenind prevederilor art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. Precizează, în esență, că legiuitorul a oferit posibilitatea intrării în legalitate în perioada cuprinsă între 11 februarie 2011 și 1 ianuarie 2012. Arată că modificarea legislativă prin care nu mai sunt permise inițierea și aprobarea documentațiilor de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire are ca finalitate prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare. De asemenea, prin această reglementare se duce la îndeplinire și obligația statului de garantare a dreptului la un mediu sănătos și echilibrat ecologic prin activitățile de urbanism și amenajarea teritoriului. Consideră totodată că din modul de redactare a motivelor de neconstituționalitate, raportate la situația de fapt reprezentată de refuzul unei autorități publice de a aproba un plan urbanistic zonal în contextul noilor modificări legislative, rezultă că acestea țin de modul de interpretare și aplicare a legii.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosar de autorii excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, introdus prin art. I pct. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, care au următorul cuprins:

— Art. 56¹ din Legea nr. 350/2001: „*Nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire.*”

14. De asemenea, obiect al excepției îl constituie și prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011. Deși la data invocării excepției de neconstituționalitate textul criticat fusese modificat prin legea de aprobare a ordonanței de urgență menționate — Legea nr. 190/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din

10 iulie 2013 —, autorii excepției vizează prevederile din ordonanța de urgență în redactarea pe care o aveau anterior aprobării. Întrucât acestea sunt incidente în cauză, instanța urmând să facă aplicarea lor în soluționarea litigiului, Curtea se va pronunța asupra constituționalității art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 în formularea anterioară modificărilor intervenite prin Legea nr. 190/2013, și anume:

— Art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011: „*Avizarea și aprobarea documentațiilor de urbanism elaborate în baza unui certificat de urbanism sau a unui aviz de oportunitate emis înainte de 1 februarie 2011 se vor face în condițiile prevederilor legale aplicabile înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, dar nu mai târziu de 1 februarie 2012.*”

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2), care consacră principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, și în art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi. Invocă, de asemenea, dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la un proces echitabil, precum și următoarele prevederi din Declarația Universală a Drepturilor Omului: art. 1 care proclamă egalitatea în demnitate și în drepturi a tuturor ființelor umane, art. 7 referitor la egalitatea în fața legii a tuturor oamenilor și art. 17 privitor la dreptul la proprietate de care se poate bucura orice persoană.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 interzic inițierea și aprobarea de documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire.

17. Curtea constată că textul de lege criticat nu prezintă vicii de constituționalitate din perspectiva art. 15 alin. (2) din Constituție, învederată de autorii excepției. Astfel, este neîntemeiată critica referitoare la pretinsul caracter retroactiv al dispozițiilor de lege menționate, motivată pe susținerea că acestea ar viza inclusiv lucrările de construcții executate anterior datei intrării în vigoare a acestui articol, ceea ce înseamnă că s-ar aplica și unor fapte din trecut. Curtea reține că prevederile de lege criticate nu prezintă caracter retroactiv, fiind aplicabile numai de la momentul intrării sale în vigoare. Faptul că acestea au în vedere construcții deja edificate nu constituie un element care să îi confere un astfel de caracter. Construcțiile la care se referă textul criticat sunt cele executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, așadar, cu încălcarea unor norme în vigoare la momentul construirii lor. Or, prevederile supuse controlului de constituționalitate instituie pentru viitor o interdicție în ce privește inițierea și aprobarea documentațiilor de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor astfel de construcții. Așadar, textul de lege supus controlului de constituționalitate nu modifică normele ce trebuiau respectate la momentul edificării, neafectând cadrul normativ în vigoare la acel moment, astfel că nu se pune problema retroactivității acestuia.

18. Sub acest aspect, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că legea nouă este, de principiu, aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi. Tot astfel, instanța de contencios constituțional a statuat constant că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că, în aceste cazuri, legea nouă

nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare” (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, și Decizia nr. 73 din 6 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 11 mai 2001). Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu se aplică retroactiv, ci reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

19. Curtea nu poate reține nici critica referitoare la pretinsa nerespectare a principiului retroactivității legii contravenționale mai favorabile. Pornind de la prevederile art. 5 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, potrivit cărora prin legi speciale se pot stabili și alte sancțiuni principale sau complementare, coroborate cu art. 28 alin. (1) din Legea nr. 50/1991, autorii susțin că intrarea în legalitate prin obținerea autorizației de construire ar reprezenta o sancțiune contravențională complementară, întrucât se poate dispune de către autoritatea publică competentă numai odată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b), deci concomitent cu aplicarea sancțiunii contravenționale principale. Dincolo de interpretarea personală dată de autorii excepției semnificației intrării în legalitate prin obținerea autorizației de construire, Curtea observă că aceștia sunt nemulțumiți de faptul că nu beneficiază de prevederile anterioare mai permissive, fiind nevoiți să se supună celor actuale, care nu mai mențin regimul derogatoriu în virtutea căruia aceștia aveau posibilitatea remedierii ulterioare a neregularităților din documentația necesară edificării unei construcții. Curtea observă că stabilirea legii mai favorabile revine instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, aceasta fiind singura în măsură să aprecieze cu privire la aplicabilitatea, în funcție de împrejurările cauzei, a unei legi sau a alteia. Ca atare, critica astfel formulată nu vizează chestiuni de constituționalitate, autorii acesteia punând în evidență aspecte legate de aplicarea legii, de soluționarea conflictului de legi în timp, atribut exclusiv al instanței care trebuie să determine legea aplicabilă litigiului aflat pe rolul său.

20. Curtea reține totodată că prevederile art. 56¹ au fost introduse în Legea nr. 350/2001 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011, în preambulul căreia legiuitorul delegat a precizat că modificarea a fost impusă, printre altele, de necesitatea „reducerii drastice a practicilor urbanismului derogatoriu, practici care au dus la un proces de transformare internă incoerentă a localităților și de extindere necontrolată ce a determinat disfuncții și costuri uneori imposibil de suportat pentru comunitățile locale, ocupări și desființări ale spațiilor verzi, ce au generat probleme grave de mediu, precum și o avalanșă de situații litigioase care au afectat securitatea juridică a investițiilor”. De asemenea, un alt motiv ce a determinat legiuitorul să adopte o astfel de reglementare a constatat în „descurajarea și eliminarea practicilor de modificare a reglementărilor urbanistice existente pentru intrarea în legalitate a unor construcții ilegale, executate fără autorizație de construire sau fără respectarea prevederilor acesteia”.

21. De altfel, în lumina dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora statele semnatare ale Convenției pot „adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general [...]”, Curtea Europeană a Drepturilor

Omului a statuat, prin Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei* (paragraful 45), că astfel de legi sunt „necesare și obișnuite în domeniul proprietăților, care, în societățile moderne, sunt o preocupare centrală a politicilor economice și sociale. Pentru a implementa astfel de politici, legislativul trebuie să aibă o largă marjă de apreciere atât în ceea ce privește stabilirea existenței unei probleme de interes public ce necesită măsuri de control, cât și în alegerea unor modalități de aplicare detaliate pentru implementarea măsurilor vizate”.

22. În ceea ce privește dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011, care stabilesc că avizarea și aprobarea documentațiilor de urbanism elaborate în baza unui certificat de urbanism sau a unui aviz de oportunitate emis înainte de 1 februarie 2011 se vor face în condițiile prevederilor legale aplicabile înainte de intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, dar nu mai târziu de 1 februarie 2012, se susține, de asemenea, că și acestea încalcă principiul neretroactivității, precum și pe cel al retroactivității legii contravenționale mai favorabile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. Curtea observă că dispozițiile de lege criticate nu numai că nu reglementează în mod retroactiv, pentru trecut, ci, dimpotrivă, recunosc persoanelor interesate posibilitatea de a obține avizarea și aprobarea documentațiilor de urbanism elaborate în baza unor certificate de urbanism sau avize de oportunitate emise înainte de data intrării în vigoare a textului de lege supus controlului de constituționalitate. Astfel, prin chiar textul criticat, legiuitorul a acordat persoanelor beneficiare ale unor documentații de urbanism eliberate anterior datei intrării în vigoare a modificării legislative un anumit interval de timp — cuprins între 11 februarie 2011 și 1 ianuarie 2012 — pentru a intra în legalitate, în sensul de a-și valorifica drepturile conferite de aceste documentații potrivit legii aplicabile la data emiterii acestora.

23. Susținerile autorilor vizează, așadar, modalitatea de aplicare concretă a legii la speța lor individual determinată, aspect ce ține de competența exclusivă a instanței învestite cu soluționarea cauzei de contencios administrativ în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale.

24. Curtea constată că nu poate reține nici critica prin raportare la art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Textele de lege supuse controlului de constituționalitate nu sunt de natură să creeze un regim discriminatoriu pentru persoanele care, pentru a obține autorizație de construire pentru clădiri edificate în lipsa acesteia trebuie să obțină aprobarea unei documentații de urbanism și cele care, anterior modificărilor introduse prin textele de lege criticate, au intrat în legalitate fără a fi obligate să facă astfel de demersuri. Sub acest aspect, în jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că, dacă, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, acest fapt nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective.

25. În fine, Curtea observă că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la un proces echitabil, invocat în motivarea criticii de neconstituționalitate, nu are incidență în cauză. Astfel, textele de lege supuse controlului nu reglementează cu privire la drepturi sau garanții procesuale, ci prezintă relevanță în cadrul unor proceduri administrative.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Novac și Garofița Novac în Dosarul nr. 5.048/108/2012 al Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 299

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

dreptul intern, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 sunt constituționale și că modul în care se face analiza textelor criticate în fiecare cauză în parte este o problemă care ține de aplicarea legii.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Fircă în Dosarul nr. 2.668/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 719 D/2013.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prezent personal și asistat de doamna avocat Cecilia Tamas, din cadrul Baroului București, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care arată că textul criticat este neconstituțional, contravenind dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (3) cu privire la dreptul național și

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 17 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.668/1/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Fircă într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei decizii penale prin care autorul excepției a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane, prevăzută la art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că limitarea, prin textul criticat, a aplicării dispozițiilor privind cazurile de casare prevăzute în Codul de procedură penală din 1968, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 2/2013, la cauzele penale aflate în curs de judecată în recurs, inclusiv la cele aflate în termenul de declarare a recursului, încalcă dreptul la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție, precum și principiul egalității, reglementat la art. 16 din Legea fundamentală. Se arată că sunt încălcate, în acest fel, și prevederile art. 53 din Constituție, precum și dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (3), potrivit cărora ratificarea de către România a unui tratat care cuprinde dispoziții contrare Constituției poate avea loc numai după revizuirea acesteia.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2003 nu încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât se presupune că inculpatul și-a făcut apărări pe toată durata procesului și nu a lăsat o parte din aspectele relevante spre a fi invocate în această ultimă fază procesuală, așa încât, prin abrogarea de către legiuitor a unor cazuri de casare să îi fi fost încălcat dreptul la apărare și, prin aceasta, dreptul la un proces echitabil. Se susține, totodată, că normele tranzitorii nu sunt de natură a afecta egalitatea în drepturi și se arată, în acest sens, că normele de procedură prevăd două grade de jurisdicție pentru judecarea unor infracțiuni și trei grade de jurisdicție pentru judecarea altora, fără ca prin aceasta să contravină prevederilor art. 16 din Legea fundamentală. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 53 din Constituție, se arată că acestea nu au legătură cu cauza.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate și că împrejurarea că dispozițiile privind cazurile de casare prevăzute în Codul de procedură penală din 1968, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 2/2013, rămân aplicabile doar cauzelor penale aflate în curs de judecată în recurs, inclusiv celor aflate în termenul de declarare a recursului, nu și celor ce se află în curs de soluționare la instanțele de fond sau de apel, este determinată de faptul că actele procesuale și procedurale efectuate potrivit legii în vigoare își păstrează valabilitatea și după abrogarea legii de procedură sub imperiul cărora au fost efectuate. Se susține că situația prezentată este una tranzitorie, care privește doar cauzele penale aflate în curs de judecată în recurs, inclusiv cele aflate în termenul de declarare a recursului, iar nu și cauzele ce se soluționează în fond sau în apel, în privința cărora devin incidente prevederile legale în vigoare la data exercitării acțiunii sau căii de atac. Prin urmare, se observă că hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 2/2013 rămân supuse căilor de atac și motivelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate, potrivit regulii „*tempus regit actum*”. Se subliniază că, în jurisprudența Curții Constituționale, s-a statuat că „*dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării, deoarece admisibilitatea unei căi de atac constituie o calitate inherentă a hotărârii și, în aceste condiții, nicio cale de atac nu poate rezulta dintr-o lege posterioară, după cum nicio cale de atac existentă în momentul pronunțării nu poate fi desființată fără retroactivitate, de către o lege posterioară*”, iar „o cale de atac se exercită doar împotriva

hotărârilor pronunțate după intrarea sa în vigoare” (Deciziile Curții Constituționale nr. 9 din 7 martie 1994 și nr. 96 din 24 septembrie 1996). În acest context, se apreciază că instituirea unor reguli speciale, în ceea ce privește strict calea de atac a recursului, nu este contrară principiului nediscriminării, atâta timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor, și că normele legale criticate se aplică în mod egal tuturor părților aflate în curs de judecată în recurs, inclusiv celor aflate în termenul de declarare a recursului.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II pct. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, care au următorul cuprins: „*Dispozițiile privind cazurile de casare prevăzute în Codul de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară intrării în vigoare a prezentei legi, rămân aplicabile cauzelor penale aflate în curs de judecată în recurs, inclusiv celor aflate în termenul de declarare a recursului.*”

13. Autorul excepției susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (3) cu privire la dreptul național și dreptul intern, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile art. 6 din Convenție referitor la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 reglementează situații tranzitorii, prevăzând aplicarea motivelor de recurs în casare în vigoare înaintea modificării lor, prin art. I din Legea nr. 2/2013, în cauzele penale aflate în curs de judecată în recurs, inclusiv în cele aflate în termenul de declarare a recursului.

15. Având în vedere caracterul de normă de procedură penală al dispoziției criticate, ce impune aplicarea acesteia proceselor aflate în curs de soluționare la data intrării ei în vigoare, Curtea reține că norma de la art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 constituie o extindere, și nu o limitare, a aplicabilității prevederilor art. 385⁹ din Codul de procedură penală din 1968, incidența lor doar în cauzele expres arătate de legiuitor fiind motivată de faptul că, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală din 1968, motivele de recurs în casare, modificate sau abrogate prin dispozițiile art. I din Legea nr. 2/2013, puteau fi invocate în cadrul apelului (conform art. 371 din Codul de procedură penală din 1968), iar, în cazul sentințelor ce nu puteau fi atacate cu apel, în cadrul recursului (potrivit art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968), ca și căi de atac integral devolutive, instanțele de apel și, respectiv, cele de recurs verificând legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate.

16. Prin urmare, Curtea constată că persoanele interesate puteau invoca motivele de recurs în casare a căror sferă de aplicare este criticată în cadrul căilor de atac integral devolutive pe care le aveau la dispoziție, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și fără a fi discriminate în raport cu titularii dreptului de a invoca aceleași motive în faza de recurs în casare, potrivit dispozițiilor art. II din Legea nr. 2/2013.

17. În acest fel, textul criticat respectă standardul asigurării dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală, prevăzut la art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit tezei întâi a paragrafului 1 al art. 2 din acest protocol „*orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară*”, iar, conform celei de-a doua teze a paragrafului 1 al art. 2 anterior invocat,

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

„*exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege*”.

18. Pentru aceste considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție, nefiind astfel încălcate nici dispozițiile art. 6 din Convenție și art. 11 alin. (3) din Legea fundamentală.

19. De altfel, Curtea constată că dispozițiile art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 reprezintă opțiunea legiuitorului, exercitată potrivit competențelor sale constituționale, prevăzute la art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

20. Având în vedere că prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 nu aduc atingere niciunui drept fundamental, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare prin acestea a dispozițiilor art. 53 din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Fircă în Dosarul nr. 2.668/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că art. II alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 306

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33, art. 34 și ale art. 35, precum și ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4, art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Șerban Dragomirescu, Dinu Victor Dragomirescu, Eugen Panoiu, Sorin Dan Panaitescu și Emanoil Viorel Panaitescu în Dosarul nr. 64.633/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 820D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că la dosar autorii excepției de neconstituționalitate, prin avocat, au depus un înscris prin care solicită judecata în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, ca devenită inadmisibilă. Invocă în acest sens Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014. De asemenea, pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și art. 35 și ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 din Legea nr. 165/2013, invocând considerentele Deciziei nr. 95 din 27 februarie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 18 octombrie 2013 pronunțată în Dosarul nr. 64.633/3/2011, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.**

6. Excepția a fost ridicată de Șerban Dragomirescu, Dinu Victor Dragomirescu, Eugen Panoiu, Sorin Dan Panaitescu și Emanoil Viorel Panaitescu într-o cauză având ca obiect o revendicare imobiliară.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază că, raportat la definiția legii, conținutul dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 ar trebui interpretat că se aplică doar cererilor aflate în etapa de finalizare a procesului de restituire, în natură sau echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România. Susțin că, prin textul legii, nu au fost abrogate niciuna din dispozițiile Legii nr. 10/2001 și că prevederile art. 25 din această lege rămân în continuare aplicabile, iar textul de lege criticat ignoră faptul că, în procedura administrativă, subzistă în continuare obligativitatea unității deținătoare de a se pronunța prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată, asupra cererii de restituire în natură, în termen de 60 de zile de la înregistrarea notificării sau, după caz, de la data depunerii actelor doveditoare și că termenele prevăzute de art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 sunt termene generale destinate entităților investite de lege, în vederea atingerii scopului legii. De asemenea, arată că, în raport de art. 4 din Legea nr. 165/2013, termenele prevăzute de art. 33 s-ar aplica și cererilor de chemare în judecată aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor, nefăcând o referire expresă la faptul că litigiilor aflate în procedura judiciară, introduse înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, le sunt aplicabile doar măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau echivalent, iar nu și dispozițiile relative la procedura administrativă, prevăzute de art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, referitoare la pronunțarea deciziilor de admitere sau respingere a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001.

8. Totodată, susțin că litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată au avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării acesteia, iar faptul că în cursul judecării a apărut Legea nr. 165/2013, care reglementează alte termene și condiții decât cele de la momentul formulării și înregistrării cererilor de chemare în judecată, ce urmează a li se aplica în condițiile art. 4

din această lege, răstoarnă principiul fundamental al neretroactivității legii. Arată că termenul prevăzut de art. 25 din Legea nr. 10/2001 rămâne câștigat cauzelor aflate pe rolul instanțelor, investite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, fiind singurul termen la care s-au raportat cererile de chemare în judecată formulate la acel moment.

9. În continuare, apreciază că prevederile legale criticate sancționează atitudinea persoanelor care au formulat cereri de chemare în judecată, în considerarea termenelor și condițiilor prevăzute de dispozițiile Legii nr. 10/2001 și de Decizia nr. XX/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, obligându-le să se supună noii ordini de drept intervenite ulterior și anulându-le orice drept câștigat și născut sub imperiul vechii legi. Astfel că este absurd să se pretindă unui subiect de drept să răspundă pentru o conduită ce a avut-o în cadrul ordinii de drept în vigoare, anterior intrării în vigoare a unei legi care reglementează o altă conduită, în condițiile în care nu putea să prevadă o reglementare viitoare de către legiuitor.

10. De asemenea, susțin faptul că intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 în luna mai 2013, care la art. 33 stabilește noi termene pentru entitățile investite de lege cu obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, nu este de natură „a bloca” judecarea cererii de chemare în judecată promovată sub imperiul vechii legi — în vigoare și în prezent, ci doar de a stabili noi coordonate în procedura de acordare a măsurilor reparatorii, prin raportare la modalitățile prevăzute de lege.

11. Totodată, arată că dispozițiile art. 4 și art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin conținutul lor, nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri în baza Legii nr. 10/2001, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege. Instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, se aduce atingere principiului egalității în drepturi a subiecților de drept cărora li se adresează, dat fiind faptul că beneficiarii termenelor mai scurte au un regim preferențial față de cei care sunt obligați să aștepte termene mai lungi.

12. De asemenea, autorii excepției susțin faptul că normele legale criticate aduc atingere dreptului de acces liber la justiție, exercitarea lui fiind interzisă în perioadele pe care legea le stabilește, iar restrângerea acestui drept poate avea loc doar în condițiile reglementate de art. 53 din Legea fundamentală.

13. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** își exprimă opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** apreciază ca întemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile art. 4 și art. 33 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere exigențelor impuse de art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală. Astfel, dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt retroactive, deoarece în baza acestor norme, în cele mai multe cauze, similare cu aceasta, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, a fost ridicată, din oficiu, excepția prematurității acțiunilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001. Prin urmare, dispozițiile art. 4 raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013 au caracter retroactiv, deoarece acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea

cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Susține că dispozițiile art. 4 și art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt discriminatorii, întrucât impun termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001, în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate. Or, acest criteriu de diferențiere impus de legiuitor nu poate fi considerat ca fiind obiectiv și rezonabil. De asemenea, afirmă că prevederile art. 33 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și accesului liber la justiție doar prin raportare la art. 4 din aceeași lege. Prin adoptarea acestor norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, deoarece excepția prematurității este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Însă, din analiza notelor autorului excepției, Curtea constată că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează teza a doua a art. 4 din Legea nr. 165/2013 raportată la art. 33, art. 34 și art. 35 din aceeași lege, precum și ale art. 33 din Legea nr. 165/2013. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33, art. 34 și ale art. 35, precum și ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, care au următorul conținut:

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică [...], cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor [...] la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

19. În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 și art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

21. Curtea constată că în aceste condiții sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

22. Curtea, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea sa, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

23. În procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Legea fundamentală. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

24. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că litigiul aflat pe rolul instanței de judecată, în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, privește refuzul nejustificat al entității prevăzute de lege de a răspunde în termen de 60 de zile notificării depuse de persoana interesată potrivit Legii nr. 10/2001.

25. De asemenea, Curtea constată că dispozițiile art. 34 din Legea nr. 165/2013 se referă la soluționarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și la cele care vor fi transmise acestuia ulterior datei intrării în vigoare a legii, iar dispozițiile art. 35 din aceeași lege reglementează căile de atac împotriva deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013.

26. Prin urmare, având în vedere reglementările criticate raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Or, „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute

exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

27. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

28. Referitor la critica de neconstituționalitate potrivit căreia termenele instituite de dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 creează discriminări între persoanele ale căror cereri au fost depuse la entități aflate în diferite localități, observăm că aceste norme au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare, iar Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 95 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 5 mai 2014, a statuat constituționalitatea acestor norme.

29. Cu acel prilej, Curtea a reținut că pentru persoane aflate în aceeași situație se instituie termene diferite (12 luni, 24 de luni, respectiv 36 de luni) de soluționare a cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de emitere a deciziei de admitere sau de respingere a acestora, ceea ce echivalează cu instituirea unui tratament diferit determinat de numărul mare de cereri. Totodată, Curtea a constatat că termenele introduse prin dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 au ca scop eficientizarea procedurilor administrative și, în final, respectarea drepturilor tuturor persoanelor interesate, reprezentând, în același timp, un scop legitim. Astfel că acestea sunt termene pe care legiuitorul și le-a asumat și trebuie să le respecte, fără a interveni să amâne aplicarea lor, pentru că, în acest fel, s-ar goli de conținut dreptul consacrat de norma criticată și s-ar anula însuși scopul legii.

30. De asemenea, Curtea a constatat existența unui raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia. Astfel, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 165/2013, la stabilirea termenelor prevăzute de dispozițiile art. 33 s-au avut în vedere procedurile administrative necesare implementării noului cadru legislativ, alocările de resurse materiale și umane pentru ca autoritățile locale și centrale să-și îndeplinească obligațiile legale prevăzute de noua reglementare, numărul mare de cereri și posibilitatea completării cu înscrisuri a dosarelor depuse la entitățile investite de lege. Totodată, s-a reținut cu titlu de evidență că un termen considerat adecvat pentru soluționarea unui număr de 2.500 de cereri nu poate păstra aceeași caracteristică și în ceea ce privește soluționarea unui număr de 5.000 de cereri. Prin urmare, Curtea a constatat că tratamentul juridic diferențiat instituit de textul de lege criticat are o justificare obiectivă și rezonabilă și nu se constituie într-o încălcare a dispozițiilor constituționale invocate.

31. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. Prin urmare, Curtea va respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 33 din Legea nr. 165/2013.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Șerban Dragomirescu, Dinu Victor Dragomirescu, Eugen Panoiu, Sorin Dan Panaitescu și Emanoil Viorel Panaitescu în Dosarul nr. 64.633/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 977/2002
privind atestarea domeniului public al județului Timiș, precum și al municipiilor,
orașelor și comunelor din județul Timiș**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — La Hotărârea Guvernului nr. 977/2002 privind atestarea domeniului public al județului Timiș, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Timiș, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 și 699 bis din 24 septembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, la anexa nr. 60 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Periam”, la secțiunea „Bunuri imobile”, se abrogă pozițiile nr. 3, 7, 10, 16, 28 și 31.

Art. II. — Se atestă apartenența la domeniul public al comunei Pesac, județul Timiș, înființată prin Legea nr. 369/2007 pentru înființarea comunei Pesac, județul Timiș, prin reorganizarea comunei Periam, a bunurilor cuprinse în anexa la prezenta hotărâre, care devine anexa nr. 100 la Hotărârea Guvernului nr. 977/2002, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea

București, 23 iulie 2014.
Nr. 611.

INVENTARUL

bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Pesac, județul Timiș

Bunuri imobile

Nr. crt.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elemente de identificare	Anul dobândirii sau, după caz, al dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situația juridică actuală
0	1	2	3	4	5	6
1.	1.6.4.	Sediul Primăriei Comunei Pesac	Imobil nr. 360/A, ap. 1, C.F. nr. 400183-C1-U1, nr. cadastral 426/I, provine din C.F. nr. 3379	1905	373.875,25	Domeniul public al comunei Pesac, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Pesac nr. 67/28.11.2013
2.	1.6.2.	Grădinița de copii Pesac	Imobil nr. 182B, C.F. nr. 400182, nr. cadastral 621—622/b, provine din C.F. nr. 794	1964	34.201,05	Domeniul public al comunei Pesac, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Pesac nr. 67/28.11.2013
3.	1.6.2.	Școala cu clasele I—VIII Pesac	Imobil nr. 279, C.F. nr. 400181, nr. cadastral 504—505, provine din C.F. nr. 270	1938	98.765,97	Domeniul public al comunei Pesac, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Pesac nr. 67/28.11.2013
4.	1.6.2.	Cămin Cultural Pesac	Imobil nr. 355/1, nr. ap. 1, C.F. nr. 400011-C1-U4, nr. cadastral 300023-C1-U1, provine din C.F. nr. 3756	1964	1.085.197,29	Domeniul public al comunei Pesac, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Pesac nr. 67/28.11.2013
5.	1.6.2.	Biblioteca Comunală Pesac	Imobil nr. 355/9, nr. ap. 9, C.F. nr. 400011-C1-U6, nr. cadastral 300023-C1-U9, provine din C.F. nr. 3764	1964	30.200,00	Domeniul public al comunei Pesac, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Pesac nr. 67/28.11.2013
6.	1.8.12.	Parcelă pentru amplasarea stației de apă	C.F. nr. 400555, nr. cadastral 400555, provine din C.F. nr. 400535	1994	22.733,07	Domeniul public al comunei Pesac, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Pesac nr. 67/28.11.2013

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 601/2013 privind aprobarea Listei standardelor române care adoptă standarde europene armonizate referitoare la articolele pirotehnice

Având în vedere:

— prevederile art. 22 din Hotărârea Guvernului nr. 612/2010 privind stabilirea cerințelor esențiale de securitate ale articolelor pirotehnice și a condițiilor pentru introducerea lor pe piață, cu modificările ulterioare; și
— prevederile art. 3 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea unitară a legislației Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a produselor, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, precum și pentru modificarea unor acte normative,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 601/2013 privind aprobarea Listei standardelor române care adoptă standarde europene armonizate referitoare la articolele pirotehnice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 aprilie 2013, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se aprobă Lista standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la articolele

pirotehnice, din lista publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 136 din 15 mai 2013, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

2. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

București, 22 iulie 2014.
Nr. 1.527.

ANEXĂ
(Anexa la Ordinul nr. 601/2013)

LISTA

standardelor române care adoptă standarde europene armonizate referitoare la articolele pirotehnice, publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 136 din 15 mai 2013

Nr. crt.	Indicativul standardului român	OES ¹⁾	Indicativul standardului european armonizat	Titlul standardului în limba română	Referința standardului român înlocuit	Data încetării prezumției de conformitate a standardului înlocuit Nota 1
0	1	2	3	4	5	6
1.	SR EN ISO 14451-1:2013	CEN	EN ISO 14451-1:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 1: Terminologie		
2.	SR EN ISO 14451-2:2013	CEN	EN ISO 14451-2:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 2: Metode de încercare		
3.	SR EN ISO 14451-3:2013	CEN	EN ISO 14451-3:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 3: Etichetare		
4.	SR EN ISO 14451-4:2013	CEN	EN ISO 14451-4:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 4: Cerințe pentru micro-generatoarele de gaz și clasificarea acestora		

0	1	2	3	4	5	6
5.	SR EN ISO 14451-5:2013	CEN	EN ISO 14451-5:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 5: Cerințe pentru generatoarele de gaz pentru airbag și clasificarea acestora		
6.	SR EN ISO 14451-6:2013	CEN	EN ISO 14451-6:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 6: Cerințe pentru module de airbag și clasificarea acestora		
7.	SR EN ISO 14451-7:2013	CEN	EN ISO 14451-7:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 7: Cerințe pentru dispozitive de pretensionare a centurii de siguranță și clasificarea acestora		
8.	SR EN ISO 14451-8:2013	CEN	EN ISO 14451-8:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 8: Cerințe pentru dispozitive de inițiere și clasificarea acestora		
9.	SR EN ISO 14451-9:2013	CEN	EN ISO 14451-9:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 9: Cerințe pentru dispozitive de acționare și clasificarea acestora		
10.	SR EN ISO 14451-10:2013	CEN	EN ISO 14451-10:2013	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru vehicule. Partea 10: Cerințe pentru produse semifinite și clasificarea acestora		
11.	SR EN 15947-1:2011	CEN	EN 15947-1:2010	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoriile 1, 2 și 3. Partea 1: Terminologie		
12.	SR EN 15947-2:2011	CEN	EN 15947-2:2010	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoriile 1, 2 și 3. Partea 2: Categori și tipuri de artificii de divertisment		
13.	SR EN 15947-3:2011	CEN	EN 15947-3:2010	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoriile 1, 2 și 3. Partea 3: Cerințe minime de etichetare		

Avertizare: Până la revizuirea și republicarea standardului respectiv, statele membre consideră combinațiile și bateriile care respectă standardul EN 15947 ca fiind în conformitate cu cerințele esențiale de siguranță prevăzute în anexa I la Directiva 2007/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 mai 2007 privind introducerea pe piață a articolelor pirotehnice numai dacă, înainte de a fi introduse pe piață, acestea au fost etichetate în mod clar conform indicațiilor de mai jos. Pentru baterii și combinații care urmează să fie plasate pe teren plat: „Plasați bateria pe un teren plat” sau „Plasați combinația pe un teren plat”. Pentru bateriile și combinațiile destinate îngropării în sol sau material moale: „Introduceți bateria vertical în sol moale sau în alt material moale neinflamabil, de exemplu în nisip” sau „Introduceți combinația vertical în sol moale sau în alt material moale neinflamabil, de exemplu în nisip”. Pentru baterii și combinații care urmează să fie fixate pe un postament: „Fixați bine bateria în poziție verticală pe un postament solid”, „Asigurați-vă că postamentul nu obstrucționează partea superioară a bateriei” sau „Fixați bine combinația în poziție verticală pe un postament solid”, „Asigurați-vă că postamentul nu obstrucționează partea superioară a combinației”. Metoda și mijloacele de fixare a bateriei sau a combinației pe un postament trebuie descrise în instrucțiunile de utilizare însoțitoare într-un mod suficient de detaliat și utilizând o terminologie care poate fi ușor înțeleasă de utilizatorii neprofesioniști. Pentru alte baterii și combinații: (specificați alte măsuri de siguranță dacă acestea nu sunt destinate și adecvate să fie plasate pe teren plat, să fie îngropate în sol sau în material moale sau să fie fixate de un postament).

14.	SR EN 15947-4:2010	CEN	EN 15947-4:2010	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoriile 1, 2 și 3. Partea 4: Metode de încercare		
-----	--------------------	-----	-----------------	--	--	--

0	1	2	3	4	5	6
<p>Avertizare: Până la revizuirea și republicarea standardului respectiv, statele membre consideră combinațiile și bateriile care respectă standardul EN 15947 ca fiind în conformitate cu cerințele esențiale de siguranță prevăzute în anexa I la Directiva 2007/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului numai dacă, înainte de a fi introduse pe piață, acestea au fost etichetate în mod clar conform indicațiilor de mai jos. Pentru baterii și combinații care urmează să fie plasate pe teren plat: „Plasați bateria pe un teren plat” sau „Plasați combinația pe un teren plat”. Pentru bateriile și combinațiile destinate îngropării în sol sau material moale: „Introduceți bateria vertical în sol moale sau în alt material moale neinflamabil, de exemplu în nisip” sau „Introduceți combinația vertical în sol moale sau în alt material moale neinflamabil, de exemplu în nisip”. Pentru baterii și combinații care urmează să fie fixate pe un postament: „Fixați bine bateria în poziție verticală pe un postament solid”, „Asigurați-vă că postamentul nu obstrucționează partea superioară a bateriei” sau „Fixați bine combinația în poziție verticală pe un postament solid”, „Asigurați-vă că postamentul nu obstrucționează partea superioară a combinației”. Metoda și mijloacele de fixare a bateriei sau a combinației pe un postament trebuie descrise în instrucțiunile de utilizare însoțitoare într-un mod suficient de detaliat și utilizând o terminologie care poate fi ușor înțeleasă de utilizatorii neprofesioniști. Pentru alte baterii și combinații: (specificați alte măsuri de siguranță dacă acestea nu sunt destinate și adecvate să fie plasate pe teren plat, să fie îngropate în sol sau în material moale sau să fie fixate de un postament).</p>						
15.	EN 15947-5:2010		Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoriile 1, 2 și 3. Partea 5: Cerințe constructive și de performanță			
<p>Avertizare: Până la revizuirea și republicarea standardului respectiv, statele membre consideră combinațiile și bateriile care respectă standardul EN 15947 ca fiind în conformitate cu cerințele esențiale de siguranță prevăzute în anexa I la Directiva 2007/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului numai dacă, înainte de a fi introduse pe piață, acestea au fost etichetate în mod clar conform indicațiilor de mai jos. Pentru baterii și combinații care urmează să fie plasate pe teren plat: „Plasați bateria pe un teren plat” sau „Plasați combinația pe un teren plat”. Pentru bateriile și combinațiile destinate îngropării în sol sau material moale: „Introduceți bateria vertical în sol moale sau în alt material moale neinflamabil, de exemplu în nisip” sau „Introduceți combinația vertical în sol moale sau în alt material moale neinflamabil, de exemplu în nisip”. Pentru baterii și combinații care urmează să fie fixate pe un postament: „Fixați bine bateria în poziție verticală pe un postament solid”, „Asigurați-vă că postamentul nu obstrucționează partea superioară a bateriei” sau „Fixați bine combinația în poziție verticală pe un postament solid”, „Asigurați-vă că postamentul nu obstrucționează partea superioară a combinației”. Metoda și mijloacele de fixare a bateriei sau a combinației pe un postament trebuie descrise în instrucțiunile de utilizare însoțitoare într-un mod suficient de detaliat și utilizând o terminologie care poate fi ușor înțeleasă de utilizatorii neprofesioniști. Pentru alte baterii și combinații: (specificați alte măsuri de siguranță dacă acestea nu sunt destinate și adecvate să fie plasate pe teren plat, să fie îngropate în sol sau în material moale sau să fie fixate de un postament).</p>						
16.	SR EN 16256-1:2013	CEN	EN 16256-1:2012	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru teatru. Partea 1: Terminologie		
17.	SR EN 16256-2:2013	CEN	EN 16256-2:2012	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru teatru. Partea 2: Categoriile de articole pirotehnice pentru teatru		
18.	SR EN 16256-3:2013	CEN	EN 16256-3:2012	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru teatru. Partea 3: Cerințe de construcție și de performanță		
19.	SR EN 16256-4:2013	CEN	EN 16256-4:2012	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru teatru. Partea 4: Cerințe de etichetare minime și instrucțiuni de utilizare		
20.	SR EN 16256-5:2013	CEN	EN 16256-5:2012	Articole pirotehnice. Articole pirotehnice pentru teatru. Partea 5: Metode de încercare		
21.	SR EN 16261-1:2013	CEN	EN 16261-1:2012	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoria 4. Partea 1: Terminologie		
22.	SR EN 16261-2:2013	CEN	EN 16261-2:2013	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoria 4. Partea 2: Cerințe		

0	1	2	3	4	5	6
23.	SR EN 16261-3:2013	CEN	EN 16261-3:2012	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoria 4. Partea 3: Metode de încercare		
24.	SR EN 16261-4:2013	CEN	EN 16261-4:2012	Articole pirotehnice. Artificii de divertisment, categoria 4. Partea 4: Cerințe minime de etichetare și instrucțiuni de utilizare		

¹ OES: Organismul european de standardizare:

— CEN: Avenue Marnix 17, 1000 Bruxwlls/Brussel, Belgique/Belgie, tel.: +3225500819, fax: +3225500819, (<http://www.cen.eu>);

— Cenelec: Avenue Marnix 17, 1000 Bruxwlls/Brussel, Belgique/Belgie, tel.: +3225196871, fax: +3225196919 (<http://www.cenelec.org>);

— ETSI: 650, route des Lucioles, F-06921 Sophia Antipolis, France, tel.: +33492944200; fax: +33493654716 (<http://www.etsi.org>).

NOTA 1: În general, data încetării prezumției de conformitate va fi data retragerii („dow”) stabilită de către Organismul european de standardizare, însă se atrage atenția utilizatorilor acestor standarde asupra faptului că, în anumite cazuri excepționale, aceasta poate fi diferită.

NOTA 2.1: Standardul nou (sau amendamentul acestuia) are același domeniu de aplicare ca și standardul înlocuit. La data precizată, standardul înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii.

NOTA 2.2: Standardul nou are un domeniu de aplicare mai larg decât standardul înlocuit. La data precizată, standardul înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii.

NOTA 2.3: Standardul nou are un domeniu de aplicare mai restrâns decât standardul înlocuit. La data precizată standardul (parțial) înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii pentru acele produse sau servicii care cad sub incidența domeniului de aplicare a noului standard. Prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii pentru produsele sau serviciile care rămân în același domeniu de aplicare a standardului (parțial) înlocuit, dar nu intră în domeniul de aplicare a standardului nou, nu este afectată.

NOTA 3: În cazul amendamentelor, standardul de referință este EN CCCC: YYYY, amendamentele sale anterioare, dacă există, și noul amendament citat. Prin urmare, standardul înlocuit se compune din EN CCCC: YYYY și amendamentele sale anterioare, dacă există, însă fără noul amendament citat. La data precizată, standardul înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 807969